

[Bladt.]

findes inden for de ældre aldersklasser, folkepensionister og andre, som har en meget beskednen indkomst; de er belemret med denne særlige, ufrivillige udgift, som er lige så nødvendig for dem som udgifter til det daglige brød.

Jeg er godt klar over, at der knytter sig visse vanskeligheder til løsningen af dette problem; bl. a. kunne der på andre, beslægtede områder rejses lignende spørgsmål. Alligevel vil jeg gerne henstille til den højtærede finansminister og til det udvalg, der skal behandle lovforslaget, at tage problemet op til alvorlig overvejelse. Det skulle glæde mig og mange andre, om man kunne nå frem til et positivt resultat.

Formanden: Jeg gør opmærksom på, at lovforslaget drejer sig om faste ejendomme.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg takker de ærede ordførere for den stilling, de har taget til det foreliggende lovforslag. Jeg er vel klar over, at det ikke var nogen helt udelte tilslutning, det fik, men jeg sporede i hvert fald fra næsten alle sider vilje til at forhandle om de problemer, det her drejer sig om.

Jeg må først sige, at der ikke fra min side med dette lovforslag er tilsigtet nogen revolution. Jeg har ikke betragtet det som nogen stor ting, blot som en mindre reform. Der er andre forhold vedrørende beskatningen af bolig i egen ejendom, som kunne trænge til at tages op, og som jeg håber vi kan vende tilbage til. Det, det her drejer sig om, er altså kun denne beskedne reform.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at foranledningen til, at lovforslaget kommer frem just nu, er hensynet til den almindelige situation i boligbyggeriet. Vi har nemlig den tanke, at der på grund af de skattemæssige begunstigelser, der er forbundet med beløb anvendt til vedligeholdelse, nok kan tænkes at blive anvendt større beløb og dermed mere arbejdskraft og flere materialer dertil, end det var påkrævet. Vi mener derfor, at det ville være rigtigt at gennemføre en ændring, som indeholdt en vis tilskyndelse til at få arbejdskraft og materialer over i nybyggeriet. Jeg tillægger det som sagt ikke nogen revolutionerende betydning — det er højst et spørgsmål om en tendens

i denne retning; men jeg tror, det kan have sin berettigelse.

Dernæst kan det ikke bestrides, at der ligger en væsentlig forenkling i lovforslaget, og det er naturligvis en motivering, som til enhver tid er gyldig, og som efter min mening i sig selv kan bære lovforslaget.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg derudover også har haft de skattemæssige begunstigelser i tankerne, som parcelhusejere har — det tror jeg nok man må sige de har — og som de har i højere grad, jo større deres indtægter er. Også dette forhold har øvet sin påvirkning ved lovforslagets udformning. Jeg er klar over, at nogle vil betegne dette som et usagligt hensyn. Jo længere man kommer til højre i salen, des mere tilbøjelig er man til at kalde det usagligt. Jeg skal imidlertid for mit vedkommende gerne indrømme, at jeg finder, at det er et berettiget synspunkt at tage med, og det præger jo i øvrigt megen lovgivning.

Jeg vil gerne have sagt dette til indledning for dermed at gøre det klart, at der ikke med dette lovforslag er tilstræbt nogen art af dybtgående reform.

Dernæst vil jeg gøre nogle bemærkninger til de enkelte ærede ordførere. Jeg vil gerne sige til ordføreren for venstre, det ærede medlem hr. Foged, at det fremgår af, hvad jeg her har sagt, at hverken jeg eller regeringen mener, at vi hermed har løst problemet om ligestilling mellem ejer og lejer. Tilbage er det meget vigtige spørgsmål — så længe man i øvrigt vil holde sig til det gældende system — om fastsættelsen af lejeværdien; her er det jo et spørgsmål, om de hidtidige regler også skal gælde ud i den fremtid, som dette lovforslag tager sigte på.

Både det ærede medlem hr. Foged og andre ordførere har talt om, at der er store forskelle i vedligeholdelsesudgifterne, og at man derfor med en sådan generel regel ikke kan nå det helt retfærdige. Jeg er fuldstændig opmærksom på, at der af mange forskellige grunde er variationer i vedligeholdelsesudgifterne, og det er klart, at man hverken på dette eller på andre områder kan lave nogen generel regel, som ikke rummer nogen uretfærdighed. Spørgsmålet er så, om vi skal tilstræbe, hvad jeg vil kalde femøresretfærdighed, altså retfærdighed ud til den alleryderste grænse. Efter min op-